

ikke behøvet et Minuts Overveielse i saa Henseende. Jeg har aldrig næret Tvivl om, at jeg burde stemme Nei til dette Lovforslag, og jeg tænker heller ikke, at ærede Medlemmer paa den anden Side have haft mange Overveielser behov for at bestemme sig til at stemme Ja. Det synes derfor ikke at være af de omfattende Lovforslag, der kræve særlig lang Behandling. Dette Lovforslag blev nu, som sagt, udstedt som foreløbig Lov den 27de Oktober 1887 og første Gang forelagt i Landsstinget den 19de Decbr., da Rigsdagen var kommen sammen efter at have været hjemsendt. Det kom første Gang til Behandling her i Thinget den 8de Januar 1886 og blev henvist til et Udvalg i det følgende Møde. Dette Udvalg har ikke haft noget langt Arbejde med Lovforslaget; det blev færdigt med sine Overveielser i Løbet af en Maaned og afgav den 6te Februar sin Betænkning, hvori det indstillede Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Det gik saaledes nogenledes an med Behandlingen i den første Samling; da saae det ikke ud til, at Banfærlighederne vare overmaade store. Saa hjemsendtes Rigsdagen den 8de Februar, og vi kom da ikke mere ind i den Samling. I den følgende Samling blev det samme Lovforslag forelagt her i Thinget den 5te Oktober 1886, kom til 1ste Behandling den 19de Oktober og blev henvist til et Udvalg, i hvilket jeg fik Sæde, medens der i det forrige Udvalg ikke var noget Medlem fra den Side, hvortil jeg hører. Det er jo ikke Skik at omtale Udvalgsforhandlinger her i Salen; det pleier ikke at finde Sted. Der er imidlertid gjort en Undtagelse med dette Lovforslag, idet der i Samlingen 1886—87 blev afgivet en Beretning om Udvalgets Virksomhed, ligesom der under de mundtlige Forhandlinger, som førtes heri Salen, navnlig i Slutningen af sidste Samling, blev talt om Udvalgets Virksomhed. Dette turde maasse berettiget mig til med et Par Ord at omtale de Møder, der ere holdte i denne Sag. Jeg skal da blot sige, at, efter at Sagen i Samlingen 1886—87 var henvist til et Udvalg, blev der i Begyndelsen af Samlingen holdt 4 Møder, ikke om dette Lovforslag alene, men om alle de 4 foreløbige Love, der vare henviste til det samme Udvalg. Om disse blev der i Alt holdt 7 Møder i Samlingens første Del, og det sidste Møde holdtes den 1ste December. I den sidste Del af Samlingen fra 1ste Decbr. 1886 til 31te Marts 1887 blev der ikke holdt et eneste Møde om disse foreløbige Love. Der blev henimod Slutningen af Samlingen i Februar 1887 indbragt et privat Lovforslag her i Thinget om

et Statspoliti. Udvalget blev i den Anledning forstærket med 4 Medlemmer, og dette forstærkede Udvalg holdt 3 Møder om det nævnte private Lovforslag. Vi naaede dog ikke dette Aar til at afgive Betænkning hverken om Gendarmloven eller om det private Lovforslag. Vi endte, som sagt, Samlingen med at afgive en Beretning af 31te Marts 1887. I den følgende Samling, altsaa i Fjor, 1887—88, blev Lovforslaget forelagt den 7de Oktober, kom til 1ste Behandling den 12te December, efter at Rigsdagen efter en Hjemsendelse atter var kommen ind, og blev atter henvist til et Udvalg. Dette Udvalg holdt 2 Møder angaaende denne Sag, saa kom vi ikke videre, men Udvalget endte med, som den forrige Taler har omtalt, at indstille et Lovforslag om et Statspoliti til Thingets Vedtagelse. Det blev forhandlet den 28de Marts forrige Aar og blev vedtaget her. Nu foreligger altsaa denne foreløbige Lov for 4de Gang, paa 4de Aar. Om der er Udsigt til, at vi ville være heldige med at naae til Enden i Aar, skal jeg ikke udtale mig det allermindste om; det kan jeg ingen Mening have om; men det er ikke noget godt Marsel, at der er gaaet over Halvdelen af Samlingen — vi ere i alt Fald nu paa den 4de Maaned af Samlingen — inden Lovforslaget er forelagt. Det varsler ikke bedst. Hvordan Udsigterne kunne være i Aar, skal jeg ikke komme ind paa. Men det forekommer mig, at man faar det bestemte Indtryk af Forhandlingernes Gang i de forløbne Aar indtil nu, at man har forhalet Afgjørelsen af denne Sag, ladet den ligge i Udvalg Aar efter Aar, uden at man har haft egentlig rigtig nogen Uyst til at faae denne Sag endt. Det forekommer mig endvidere, at det er en noget eiendommelig Politikk, der føres, naar man, samtidig med at man nægter Berettigelsen af en Forkastelse ved det private Initiativ i det andet Thing, beholder dette Lovforslag liggende i Udvalget her i Thinget og ligeledes samtidig forlanger, at det andet Thing skal bevilge Penge til Gjennemførelsen af denne foreløbige Lov, skjøndt man veed, at det andet Thing er saa afgjort imod den. Det forekommer mig at være, som sagt, en eiendommelig Politikk og den største Hindring, der er tilstede, for at vi overhovedet kunne komme ind i forandrede Tilstande. Den første Betingelse, synes det mig, der er, for at vi kunne komme ind i rolige Forhold og faae Ende paa den Tilstand, vi nu lede under, er den, at vi komme til Ende med disse Sagers Behandling og ikke fortsætte en Politikk af den Art. Jeg tror ikke, at en saadan Politikk styrker Landsstinget i Dieblicket eller vil gavne det i